

28025

1939

Copyrighted material

Taner de argint

Intr'o zi, un musulman bătrân din Scutari întrebă zâmbind pe un copil creștin pe care-l întâlni pe stradă:

— Cum puteți crede voi că Isus poate să locuiască în inima fiecărui creștin, în același timp?

Copilul, incurcat, nu știi deocamdată ce să răspundă. Se furișă oare îndoiala pentru prima oară în inima sa? După o clipă de gândire, el răspunde:

— Câte ferestre se află în Scutari?

— Dar crezi tu că am stat să le număr?

— Și câți sori există?

— Vorbești prostii... Un singur soare. (Aceste ultime cuvinte le rosti musulmanul cu glasul stins).

— Atunci, dacă un singur soare poate să intre prin mii de ferestre, de ce n'ar putea și Domnul Hristos, care este atotputernic, să intre în inima tuturor acelor cari îl cheamă?

...

Lacordaire — tatăl — se găsea odată la masă cu un ateu care ținea un lung discurs împotriva existenței lui Dumnezeu. Nimeni nu răspundea niciun cuvânt. O atmosferă apăsătoare domnea în sală. Oratorul, puțin enervat, se întoarce brusc către Lacordaire și-i zise:

— Acum e rândul dvs. să ne clarificați asupra acestei importante chestiuni. Recunoașteți și dvs.: nu este absurd să crezi ceea ce rațiunea nu poate înțelege?

— Dar nicidecum, răspunde dominicanul. Eu sunt de altă părere. Răspundeți-mi la această întrebare: Cum se face că focul topește untul, pe când pe ouă le întărește; două efecte contrarii datorite aceleiași cauze?

— Nu înțeleg, răspunde ateu, dar ce concluzie trageți de aci dvs.?

— Și lucrul acesta, nu vă împiedecă deloc să credeți în jumări (ouă prăjite în unt).

Comeseni izbucniră în râs și ateu înțelese că răspunsul acesta valora mai mult decât discursul său.

...

Un prinț hindus, pentru ca să-și arate recunoștința față de un ofițer care îi făcuse un mare serviciu, îi trimise în schimb un inel de aur în care era încrustat un diamant superb. Pe partea dinăuntru a inelului gravase aceste cuvinte: *Și aceasta va trece*. Un bilet scris tof în felul acesta însoțea cadoul: „Scumpul meu prieten, primește această mărturie de recunoștință din partea

mea. Când soarele prosperității strălucește deasupra ta; când inima îți tresaltă de bucurie; când laudele prietenilor tăi numeroși îți sună plăcut la urechi, gândește-te la aceste cuvinte: *Și aceasta va trece*. Dar inima mea nu se va schimba, fie că vei fi în prosperitate, fie că vei fi în necaz. Prietenia mea nu va trece niciodată”.

Toate lucrurile sunt trecătoare. Prietenia acestui om va trece și ea și va dispărea odată cu viața. Tot ce este omenesc este trecător și nesigur. Dar Dumnezeu este veșnic și iubirea Sa nu va trece niciodată. Când amicii ne părăsesc, Dumnezeu rămâne alături de noi. El rămâne chiar și atunci când noi L-am părăsit și ne-am îndepărtat de El, căci dragostea Sa este nesfârșită și nespuse de mare. „Dragostea nu va pieri niciodată” — a zis sfântul apostol Pavel. Ea rămâne în veci.

...

O morăriță privea plină de admirație diamantele unei castelane.

— Ce frumoasă! Trebuie să fi costat mult, nu-i așa doamnă?

— Foarte scump! Prețuri fabuloase, răspunde doamna.

— Și ce câștig vă aduc ele?

— Nu-mi aduc niciun câștig; dimpotrivă, în fiecare an trebuie să plătesc pentru curățatul și montatul lor...

— Ciudat lucru, răspunde morărița, pietrele acestea nu sunt ca ale mele. Eu n'am decât două; mi le-a dat fratele meu și ele îmi aduc un câștig frumos...

— Se poate una ca asta? Și cum se numesc ele, întrebă castelana mirată.

— Sunt cele două pietre dela moara mea, răspunde țărancă zâmbind.

...

Nu cunosc un alt sfat mai bun pentru tineret ca acesta: „Nu fiți niciodată leneși”. Spiritul leneș este o casă deschisă tuturor făcătorilor de rele. Este o bună pază ca cineva să-și poată spune: „Eu n'am timp de pierdut cu prostii; eu n'am chemarea pentru risipirea spiritului”. Cel mai bun mijloc de apărare împotriva leneviei este de a fi pătruns, chiar dela început, de seriozitatea vieții.

Blakie

...

Cineva a întrebat odată pe Gladstone (avea atunci optzeci de ani):

— Care vi se pare a fi chestiunea supremă a vieții?

— Chestiunea supremă a întregii mele vieți a fost aceasta: „Cari sunt raporturile tale cu Dumnezeu?”

Creștinul este un om care a fost cumpărat cu un preț și care în schimb n'are nimic de făcut decât să mărească pe Dumnezeu.

R. Saillens

...

A fi liber nu însemnează a face ce vrei, ci a voi tot ce faci.

H. Dieterlen

Coperta: De vorbă la fântână.

Foto: A. Chevallier — P. Neamț.

Amicul Tinerimii

Revistă bimestrială pentru îndrumarea morală a Tineretului

Inscrisă în Registrul Publicațiilor periodice la Tribunalul Ilfov, Secț. I. Com. sub. No. 1.103 din 1938.

Vieață nouă

S'a spus pe bună dreptate că: „Al cui e tineretul, al aceuia e viitorul”. De aceea în opera de ridicare morală și de renaștere a unui popor, trebuie să se înceapă totdeauna cu tineretul, căci de felul cum este format și educat tineretul, depinde în mare măsură viitorul unei națiuni. Dat fiind temperamentul entusiast și sufletul maleabil al vârstei lor, tinerii pot fi foarte ușor câștigați pentru o cauză oarecare. Ei pot fi câștigați tot atât de ușor pentru o cauză bună ca și pentru una rea.

Printr'o muncă metodică și chibzuită, ei pot fi aduși până la cea mai înaltă treaptă de dezvoltare morală și tot printr'o muncă stăruitoare pot ajunge până la cea mai de jos treaptă a imoralității și răutății.

Există numeroase exemple în istorie, de unde putem vedea unde poate duce o îndrumare nechibzuită și la ce rezultate nefaste se poate ajunge prin folosirea unor metode nepotrivite. Un popor întreg poate fi dus la dezastru, dacă în pregătirea și educarea tineretului nu sunt întrebuintate metodele cele mai bune și dacă lipsește acel ideal înalt, care să facă să trezească și să întrețină entuziasmul pentru înfăptuirea lui.

În întinsele pustietăți ale Saha-

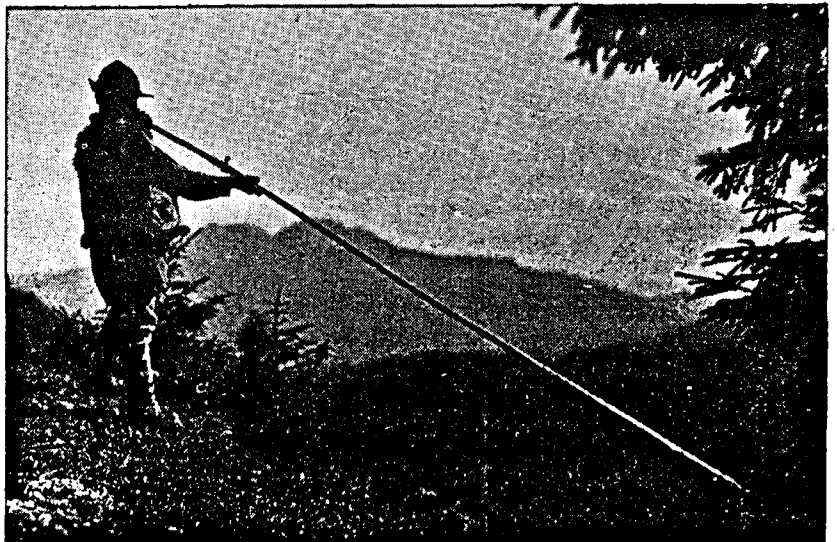
I. Dumitrescu

rei există niște râuri, cari izvorăsc din oazele înverzite, își strecoară apele prin pustiul arzător și în cele din urmă, neavând unde să se verse, dispar sub nisipuri. Aceeași soartă o are orice încercare de moralizare și de ridicare a unei societăți, dacă nu există o călăuzire înțeleaptă spre un ideal bine definit.

Un singur exemplu, — care cred că este de ajuns ca să ne convingă, — îl avem în situația actuală a poporului rus. Un popor tenace, dotat cu o mare putere de muncă și cu cele mai frumoase însușiri sufletești, ar fi putut ajunge cele

mai înalte culmi ale civilizației, dacă conducătorii lui ar fi îndrumat tineretul pe căi bune. În Rusia Sovietică există însă astăzi milioane de tineri — fără să mai vorbim de cei mai în vârstă — cari ignorează pe Dumnezeu și cari își bat joc de religie. Școli și universități au fost înființate, în cari tineretele vlăstare sunt învățate cu o perseverență diabolică, să creadă că nu există Dumnezeu. Milioane de tineri și tinere învață, după ultimele metode pedagogice, cele mai iscusite argumente pentru a dovedi „fanaticilor” și „celor slabi de minte” că religia este „o prostie de nedescris”, iar Dumnezeu o închipuire a unor minți bolnave și debile.

Efectele unor asemenea concepții sunt cunoscute astăzi de toată lumea și oricine își poate da seama unde vor duce ele și care va fi sfârșitul acestei generații de ateism, cari sfidează pe Dumnezeu și își bat joc de tot ce este sfânt.

Un buciumaș din Bucovina
Foto: Chevallier — P.-Neamț

De aceea, cea mai mare și cea dintâi datorie a educatorilor și a acelor cari vor să întreprindă o operă de moralizare și renaștere sufletească, ar trebui să fie educarea tineretului după principiile sănătoase ale creștinismului și călăuzirea lui către cel mai înalt ideal de viață creștină. E un lucru constatat că nu există moralizare fără Dumnezeu și fără religie; o morală care nu e întemeiată pe religia creștină, este ca o corăbie fără cârmă. Hristos este centrul vital al religiei, fără de care morală este un precept rece și fără valoare. Civilizația lipsită de morală înaltă a creștinismului este menită să piară. Acesta a fost în trecut soarta tuturor civilizațiilor păgâne, lipsite de înaltul ideal al credinței în Dumnezeu și aceasta este și astăzi soarta oricărei încercări de moralizare fără Dumnezeu.

Asistăm astăzi la cea mai grandioasă operă de renaștere națională și morală în țara noastră, întreprinsă de Inuși Suveranul țării. Călăuzit de o largă înțelegere a nevoilor poporului român, Regele Pedagog, — așa după cum bine îl numește dl. general Sidorovici, Comandantul „Străzii Țării” în discursul său rostit cu ocazia inaugurării expoziției străjerilor, dela 8 Iunie c., — a înțeles că numai printr’o educație creștină a tineretului se poate ajunge la înfăptuirea aceste opere. De aceea, tineretul român, încadrat în această „disciplină de viață nouă”, pășește astăzi spre un ideal comun: renașterea națională și moralizarea poporului nostru. În frunte cu Marele Străjer, Maiestatea Sa Regele Carol al II-lea, și cu Marele Voevod Mihai și călăuziți de cea mai frumoasă deviză: „Credință și Muncă pentru Țară și Rege”, trei milioane și jumătate de străjeri și străjere lucrează astăzi la renașterea poporului nostru.

Cu prilejul marilor festivități ale tineretului străjeresc, cari s’au desfășurat în ziua de 9 Iunie pe stadionul A. N. E. F., Maiestatea Sa Regele a rostit o cuvântare entusiastă către „ostașii armatei albe”

din care se poate vedea câte nădejdi s’au pus în tineretul nostru, care formează astăzi ținta de căpetenie a Suveranului nostru, pentru realizarea unei Români noi și renăscute.

„Această serbare a tineretului, răsuna cuvântul regesc, e clipa în care fiecare străjer trebuie să privească în conștiința sa și să se asigure că într’adevăr a avut credință și a muncit pentru țara lui.

„Dacă „Straja” s’a îndreptat către copii, lozincele ei, școala ei de viață și morală ei, formează un cod de purtare cetățenească, care trebuie urmat de toți, chiar când nevoile vieții l-au silit să desbrace uniforma tineretului.

„Străjer nu este numai acela care poartă pe umăr insigna noastră, ci este acela care are o clădire sufletească deosebită, este acela care până la adânci bătrânețe trăiește activ morală străjerescă.

„Ori și unde să se recunoască unul dintre noi, că e mai cinstit, mai voios, mai credincios, mai muncitor decât altul.

„Sufletul meu se umple de bucurie, văzând calea pe care pășim și avântul cu care am pornit.

„Veșnic trebuie să păstreze tot așa de vie credința care trebuie să fie tot așa de puternică pentru binele iubitei noastre Patrii” . . . .

Trebuie să fim fericiți și mulțumitori că bunul Dumnezeu ne-a binecuvântat cu un Conducător care și-a înțeles pe deplin misiunea și care știe să îndrumeze pașii tineretului pe drumul credinței și al muncii, înțelegând că numai printr’o credință vie și printr’o muncă desinteresată se poate ajunge la realizarea acestui ideal înalt. Căci fără această credință, care să dea avânt străduințelor noastre și fără

o muncă desinteresată, nu se poate realiza niciun progres, oricât de frumoase ar fi inițiativa și oricât de sincere intențiunile.

Școala aceasta, în care morală formează un cod de purtare cetățenească, în care se învață și se practică virtuțile creștine, în care munca e ridicată la rangul de cinste, iar credința vie formează deviza vieții, trebuie să fie locul în care fiecare fiu al țării să înceapă această viață nouă spre a deveni un bun cetățean și un bun creștin pentru propășirea neamului și pentru desăvârșirea renașterii morale.

Nu putem aprecia în deajuns străduințele M. S. Regelui pentru cultura și educația tineretului român și pentru binele și prosperitatea poporului nostru. În felul acesta, puterea tinerească, în loc de a fi folosită pentru lucruri cari nu numai că nu erau de folos, dar și primejduiau sănătatea sufletească, este pusă la lucru pentru această operă constructivă. Crescuți în această școală, cu niște lozinci așa de frumoase și cu un ideal atât de înalt, tinerii nu-și vor mai cheltui energia cu lucruri de nimic și nu-și vor mai pierde vremea nefăcând nimic, ci își vor încorda brațele pentru o muncă rodnică și cu folos. Căci nu e de ajuns numai să porți pe umăr insigna de străjer și să știi pe de rost deviza străjerului, ci e nevoie să aplici în viața practică virtuțile și morală creștină, cari trebuie să alcătuiască un cod de purtare cetățenească. Numai trăind această viață nouă se poate ajunge la o adevărată renaștere.

„Veșnic trebuie să păstreze tot așa de vie credința care trebuie să fie tot așa de puternică pentru binele iubitei noastre Patrii”. Credința și munca să fie deviza noastră a tuturor, căci numai printr’o credință vie și statornică în Dumnezeu și în Cuvântul Său, putem să ne desăvârșim acea clădire sufletească deosebită, care trebuie să caracterizeze pe un bun creștin și numai prin muncă desinteresată putem să punem și noi o piatră la edificiul renașterii scumpei noastre Patrii.

Cum pot să știu care e binele

Aceasta e o chestiune foarte importantă în viața unui tânăr creștin. Fiind asaltat de așa multe șoapte din orice parte, șoapte cari se ciocnesc adesea cap în cap, el este în primejdie să ajungă incurcat, afară numai dacă... Și tocmai despre lucrul acesta vrem să vorbim în rândurile cari urmează, anume cum putem ști care e binele.

Natural, această chestiune are numai două părți, partea cea bună și partea cea rea. Una este partea care aduce câștig și alta este partea care aduce pierdere. Dacă vă veți întoarce împreună cu mine în Eden, acolo unde primii noștri părinți au văzut de prima dată lumina zilei, veți descoperi trezirea glasului conștiinței odată cu ivirea păcatului. Vă veți aduce aminte că Dumnezeu spusese lui Adam și Evei să nu se atingă de pomul cunoștinței binelui și răului. Această poruncă lămurită n'a fost ascultată, și îndată ce păcatul s'a strecurat în ființa lor, conștiința a vorbit celor vinovați. Biblia zice că ei „au auzit glasul Domnului Dumnezeu, care umbla prin grădină în răcoarea zilei; și omul și nevasta lui s'au ascuns de Fața Domnului Dumnezeu printre

pomii din grădină”. Când Dumnezeu le-a vorbit, Adam a răspuns: „Ți-am auzit glasul în grădină; și mi-a fost frică, pentru că eram gol, și m'am ascuns”. Atunci Dumnezeu l-a întrebat: „Cine ți-a spus că ești gol?”

Aceasta era o întrebare la care Adam nu putea să răspundă ușor, pentru că era la mijloc glasul unei conștiințe vinovate, care îi muștră fapta lui rea și îl trimitea să se ascundă printre pomi când a auzit glasul lui Dumnezeu.

În delicatul mecanism al vieții omeștei Dumnezeu a pus ceva nevăzut și ce nu poate fi perceput prin simțuri, a pus ceea ce numim noi conștiință. Ea este acel simț lăuntric care ne ajută să facem deosebirea între bine și rău. Nu de mult am cetit undeva că și copiii pot să facă deosebirea între ce e bine și ce e rău, așa că putem să tragem concluzia că conștiința nu e ceva care se capătă prin cultură, ci e ceva cu care se naște omul.

Chestiunea de a ști ce este bine, ajunge problema de a asculta de glasul conștiinței, ca și când am fi călăuziți de dovezile pe cari Ființa Dumnezeiască ni le-a dat deja. Cuvântul Său este plin de sfaturi și învățături, și niciun cuvânt al Său nu trebuie să dea greș sau să lipsească. Venirea Domnului Isus era semnalul din ceruri ca oameinii să intre în rânduri și să meargă pe urmele Sale.

Apostolul Pavel zice: „Să fie în voi gândul acesta care era și în Isus Hristos”. Gândul lui Hristos este acela care trebuie să conducă pe orice om; calea lui Hristos este aceea pe care trebuie să umblăm picioarele noastre; Hristos trebuie să fie modelul după care să fie modelați toți; cu viața lui Hristos trebuie să se îmbrace toți. Acea-

sta este o viață spirituală care rămâne în lăuntru nostru prin prezența dăinuitoare a Domnului Isus Hristos. „Cei ce trăiesc după îndemnurile firii pământești, umblă după lucrurile firii pământești; pe când cei ce trăiesc după îndemnurile Duhului, umblă după lucrurile Duhului”. Isus a mai zis: „Dacă vrea cineva să facă voia Lui (adică voia lui Dumnezeu) va ajunge să cunoască dacă învățătura este dela Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc dela Mine”.

În inima căutătorului de bine sau de adevăr, trebuie să fie o dorință sinceră de a face binele și de a primi adevărul, și o voință de a asculta de poruncile lui Dumnezeu, fie că sunt pe deplin înțelese sau nu. Noi nu umblăm împreună cu Domnul după simțul văzului; ci noi umblăm cu El prin simțul credinței — prin credință. Așa s'a întâmplat cu Petru când Domnul a venit la el pregătit să-i spele picioarele în noaptea când s'a ținut ultima cină în camera de sus. Aduceți-vă aminte cum zicea Petru cu îngâmfare: „Niciodată nu-mi vei spăla picioarele”. El nu putea să priceapă umilința la care Se supunea Maestrul prin acest serviciu. Dar Isus i-a zis: „Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea”. Atunci Petru a consimțit, fără să priceapă deplina semnificație a acestui act. Tot așa trebuie să urmăm și noi toate sfaturile și învățăturile Domnului, în orice formă ni le aduce, chiar dacă nu le pricepem.

Un lucru este sigur, și anume că o inimă voioasă va ajuta să țină conștiința trează. O inimă pătrunsă de spiritul rugăciunii va fi simțitoare față de lucrarea Spiritului Sfânt. Oare nu spune Isus că va trimite Duhul Sfânt să ne învețe toate lucrurile? Oare nu va face

El aceasta atunci când venim la El în sinceritate?

Țineți minte, El nu ne va ajuta dacă noi căutăm să scăpăm de „rigorile” ascultării. E adevărat, uneori ascultarea de Dumnezeu însemnează suferințe și greutateți. Uneori înseamnă părăsirea vreunei ocupații cu venituri mari sau a vreunei plăceri dubioase. Călea cea dreaptă este presărată de probleme și dificultăți, dar de fiecare dată este ajutor îndeajuns dela Izvorul oricărei puteri, care să ne facă în stare să trecem prin orice „foc”, prin orice „râu” și peste orice „munte” de greutateți.

În cartea aceea neasemuit de prețioasă, „Hristos, Lumina lumii”, autoarea ei zice: „Dumnezeu nu constrânge pe oameni să lepede necredința lor. În fața lor se află lumina și întunecul, adevărul și rătăcirea. Singuri ei trebuie să hotărască pe care vor s'o primească. **Mintea omului este înzestrată cu puterea de a deosebi între bine și rău.** Dumnezeu vrea ca oamenii să nu ia hotărâri din impulsuni, ci din cântărirea dovezilor, comparând cu grijă text cu text”.

În timp ce trebuie să fim atenți ca nu cumva să devenim niște „creștini legalisti”, trebuie să ne ferim de asemenea de a nu cădea în cealaltă extremă de a ajunge niște „creștini emoționali”. Pentru că „Dumnezeu chiamă bărbați și femei statornici, hotărâți, pe cari se poate bizui în timpuri de primejdie și strâmtorare, cari sunt

așa de bine înrădăcinați și înțemeiați în adevăr ca și colinele veșnice, cari nu pot să fie abătuți nici la dreapta nici la stânga, dar cari merg drept înainte și cari se găesc totdeauna de partea cea bună”.

Indiferent de locul de naștere, există în inima fiecărei ființe omești concepția de bine și de rău, și dorința de a face mai bine, de a trăi o viață mai desăvârșită și mai demnă. Tocmai aceasta este ceea ce dă naștere la o reacțiune față de învățătura creștină între canibalii din Mările Sudice, între băștinașii junglilor africane, între Indienii din America de Sud, cari locuiesc pe vârfurile munților sau în ținuturile din interior. Există o scânteie care se aprinde într'o flacără ce transformă ființele omești decăzute în sfinți pentru împărăția cerească. „Deoarece prin Hristos orice ființă omenească are viață, tot așa prin El orice suflet primește o rază de lumină divină. **În orice inimă există nu numai putere intelectuală dar și spirituală, o pricepere a binelui, o dorință pentru bunătate**”.

În firea omului există o forță care se războiește împotriva firii mai bune, care este rezultat al mâncării din pomul cunoștinței binelui și răului. „Pentru a se împotrivi acestei forțe, pentru a ajunge acel ideal pe care în adâncul sufletului lui îl socotește ca fiind singurul de valoare, el poate să afle ajutor numai la o putere. Și

puterea aceasta este Hristos. Conlucrarea cu această putere este cea mai mare nevoie a omului”.

Astfel, așa putea spune, cum spunea cineva, „Izvoarele vieții creștine, scumpii mei prieteni, sunt chiar Isus Hristos”.

„Predarea cu desăvârșire și necondiționată lui Hristos ca Maestru a tot ceea ce suntem și ceea ce avem”, va da răspuns la orice glas care întreabă ce este bine, și la orice întrebare: „Cum pot să știu ce este bine?” Voi trebuie să primiți pe Hristos ca Mântuitor al vostru; trebuie să cercetați cuvântul Său care e scris pentru călăuzirea voastră. Trebuie să-L căutați singuri dimineața și să-L lăsați să vă vorbească atunci când li consacrați Lui viața pentru ziua întregă. Trebuie să veniți înaintea Lui seara înainte de a merge la culcare, și să vorbiți cu El despre întâmplările din timpul zilei, cerându-I iertare pentru orice păcat. Astfel zi cu zi calea va deveni și mai plină de lumină, greutatețile vor dispărea, și strălucirea cerului vă va ilumina calea cu o splendoare pe care numai creștinul o poate pricepe.

„Și să nu uitați nicio dată că Hristos Inuși este mai de preț decât oricare din binecuvântările Sale; mai de preț decât puterea, sau biruința, sau ajutorul, pe cari El le dă. Dumnezeu crează electricitatea care pune în mișcare vehiculele, transmite mesagii și ne luminează casele; dar Dumnezeu este mai de preț decât electricitatea. Hristos crează putere spirituală; dar Hristos este mai de preț decât puterea aceasta. El este tot ce a avut mai bun Dumnezeu; este Dumnezeu. Și noi putem avea această bogăție, putem avea pe Hristos, predându-ne Lui în așa plinătate și părăsire a eului, încât nu mai trăim noi, ci Hristos trăiește în noi. Oare îl veți primi voi astfel?”

W. Amundsen

Conștiința trezită a lui Petru I-a dus în Ghetsemani spre a plânge cu amar greșeala lui.

AMICUL TINERIMII

Avea dreptate omul

M. Manea

Era într-o dimineață răcoroasă de Aprilie. Cerul puțin înnorat își scutura ultimele picături de ploaie înviorătoare. Razele argintii ale soarelui se strecurau sfioase printre norii ce se mișcau alene pe bolta cerească. Câțiva oameni, cari se sculase mai de dimineață, mergeau grăbiți încoace și încolo pe străzile orașului, pe la treburile lor. În stația de autobuz C. F. R. mai mulți călători așteptau soșirea mașinii. Unii citeau ziarul, alții discutau între ei evenimentele la ordinea zilei, iar câțiva mai nerăbdători așteptau afară. Pe fețele multora se putea observa îngrijorare de cele ce ar putea să se întâmple, căci vrajba între neamuri era mare.

Cum priveam așa îngândurat am zărit un bărbat simplu, traversând strada și venind direct spre stație. De gât avea atârnată o geantă, iar sub braț avea un pachet. Un călător ca ceilalți mulți, am gândit, și fără să vreau l-am privit mai cu atenție. S'a apropiat la câțiva pași, a luat o poziție respectoasă și ridicându-și pălăria a zis: „Domnul Isus a spus să ne pocăim și că cetim în Sfânta Evanghelie”. Atenția tuturor a fost atrasă de cuvintele și atitudinea acestui „mosafir nepoftit”. Unul dintre călătorii cari așteptau în stație l-a întâmpinat cu următoarele cuvinte insultătoare: „Pleacă de aici, necuratule, ai venit și aici?”. . . . . Ciudatul drumeț se îndreptă câțiva pași, apoi, întorcându-se către cel care vorbea, îl privi blând și după ce își ridică din nou pălăria, zise cu o voce blajină: „Domnul Isus a spus să cetim în Sfânta Evanghelie”. După ce rosti aceste cuvinte se strecură

printre trecători și se îndepărtă.

Am privit după el până nu l-am mai zărit. Doream să știu cine este acest om și cine îl însărcinase pe el să spună acele cuvinte cari, după cât se putea vedea, nu se potriveau cu concepția contemporanilor noștri; ba mai mult, unii nici nu puteau suferi să le audă. Am rămas însă locului gândindu-mă la el. Era un maniac în ale religiei sau un fanatic? . . . . . Nu știu! . . Ce vrea el să spună cu aceste cuvinte? . . . . . Făcea aceasta din plăcere, sau se simțea dator să aducă oamenilor o solie ca aceasta? Dacă vedea că este respins și bruscat cu cuvinte așa de ofensatoare, de ce mai spunea și altora? Cei care auzise cuvintele lui erau oameni „prea buni” și nu ar mai fi avut nevoie de îndreptare sau, așa cum zicea drumețul, de pocăință? Sau poate că unii gândeau: „De ce tocmai unul ca acesta ne spune despre Evanghelie? De ce nu lasă să spună aceia care au chemarea? Sau poate că acolo nu era locul potrivit ca cineva să poată vorbi de Isus și de Evanghelie. Adevărul nu rămâne el adevăr neschimbat, indiferent de persoana care îl face cunoscut? . . . . . Cei cari vorbesc despre Isus, despre pocăință și despre Evanghelie, sunt oameni necurați? Iată atâtea întrebări ce au început să-mi frământă mintea. Nu puteam însă să uit chipul cel blând și vorbirea așa de blajină și prietenoasă a a-

celui necunoscut. Fără să vreau, făceam o comparație între el și cel ce i-a adresat cuvinte așa de jignitoare pentru faptul că spunea că Domnul Isus ar fi zis cândva să ne pocăim și să cetim în Sfânta Evanghelie.

Ar putea cineva susține că nu are nevoie să-și schimbe viața și să devină mai credincios sau mai bun creștin? Cercetându-ne viața și faptele noastre în lumina învățăturilor sfinte ce au fost date creștinătății ca îndrumare în Cartea Sfântă a lui Dumnezeu, am putea descoperi în noi apucături și înclinațiuni rele, pe cari ar trebui să le părăsim și să ne întoarcem la o viață nouă. Spre a ne face o idee despre stările rele de lucruri din zilele noastre, este de ajuns să privim mai cu atenție la cele ce se petrec în jurul nostru și să cetim ziarele cari raportează cele mai senzaționale fapte de imoralitate, de tâlhării, omoruri, sinucideri, drame familiare, nedreptăți, delapidări de bani, stricarea legăturilor conjugale și multe alte rele ce constituie putregaiul societății de azi.

Ce a vrut să spună acel necunoscut când a dat răspuns celui care-i vorbise așa de jignitor, zicând: „Domnul Isus a spus să cetim în Sfânta Evanghelie? Obișnuia el să citească regulat Evanghelia și înțelegea cele scrise

(Urmare la pag. 16)

Evanghelia — puterea lui Dumnezeu

tea fi iertat vreodată un om ca mine?"

Minunea iertării divine s'a împilnit cu omul acesta chiar în seara aceea. Pacea care întrece orice pricepere s'a coborât în inima sa; fața a început să-i strălucească de bucurie.

Incurcat și nervos, directorul ieși furtunos din sală, dar după un sfert de oră se întoarse înapoi ștergându-și sudoarea care îi curgea pe frunte. „Predicatorule, strigă el, ce trebuie să fac? Eu am tăgăduit de Dumnezeu și am negat existența Lui. Eu nu m'am interesat niciodată de Evanghelie”.

Intr'o seară, — povestește un evanghelist rus, — pe când vesteam Evanghelia într'o sală plină de lume, pe una din primele bănci se afla și directorul colegiului din Leningrad. Privea împrejurul său cu un aer de dispreț. Adunarea era foarte împestrițată: țărani umili, meseriași, comuniști, dar și oameni mai culti. După ce-mi terminai predica, un om cu fața negricioasă, care stătea tocmai în fundul sălii, se sculă în picioare și începu să strige cu glas tare:

„Calea e foarte simplă, i-am spus eu, dacă dvs. vă recunoașteți și vă mărturișiți păcatele și dacă vă umiliți înaintea Creatorului cerului și al pământului, așa după cum a făcut omul acesta. Atunci sângele lui Isus vă va curăți de orice păcat; nu există o altă cale.

„Priviți și vedeți cât este de neagră fața mea. Sufletul meu este însă și mai negru. Sub stăpânirea Țarului eu am stat opt ani de zile legat în lanțuri în Siberia. Din tinerețe am fost un criminal și un ucigaș. Când Sovietele au venit la putere, am fost pus în libertate; m'am întors atunci în Rusia, am devenit comunist și am avut iarăși toată libertatea. Am început din nou vieța de asasin, fiind pe deplin autorizat pentru aceasta. Pe drept sau pe nedrept, eu am ucis mai mulți oameni decât se află acum în sala aceasta”. Apoi se aruncă la pământ plângând cu hohote. L-am întrebat dacă are cunoștință de Evanghelia lui Hristos: „Nu, răspunse el, n'am cetit niciodată Evanghelia. Întâmplător am venit aici și dela dvs. aud pentru prima oară despre aceasta. Ar mai pu-

Cu aluzia pe care o faceți la acest criminal, continuă el, dvs. credeți că eu, om cult, n'am pe conștiința mea crime ca acelea pe cari le-a săvârșit el? Da, eu sunt un om învățat. Timp de douăzeci și cinci de ani am fost profesor într'un institut din Leningrad și am ocupat un post de cinste. Vă mărturisesc că timp de cincizeci și cinci de ani am fost profesor într'un institut din Leningrad și am ocupat un post de cinste. Vă mărturisesc că timp de cincizeci și cinci de ani am tăgăduit existența lui Dumnezeu. De douăzeci și cinci de ani eu sunt directorul colegiului de aici. În fiecare an am avut sub conducerea mea mii de studenți cărora m'am străduit să le dovedesc că nu există nici Creator, nici Dumnezeu. Acesta este un lucru grozav, căci după deslănțuirea revoluției, am întâlnit pe mulți dintre vechii mei

elevi cari luase parte la tot felul de crime: rezultate sinistre ale învățământului meu. Eu am ucis mai mulți oameni decât a ucis acest asasin. El n'a săvârșit decât propriile sale crime; dar eu le-am săvârșit pe ale mele prin intermediul multor agenți. Prin pocăința și convertirea sa, el a pus capăt vieții sale din trecut; dar eu nu mai pot face o astfel de reparare, eu nu mai pot opri torentul pe care l-am deslănțuit. Chiar dacă Dumnezeu mi-ar ierta păcatele mele, opera mea înfiorătoare și ucigașă va continua să-și facă ravagiile. Iată cine sunt eu; cum s'ar mai putea găsi o scăpare pentru un om nenorocit ca mine?”

Istovit, își lăsă capul în jos, ochii i se umeziră de lacrimi și își ascunse fața în mâini. Ii cetii cea mai mișcătoare invitație a Mântuitorului adresată tuturor păcătoșilor pierduți. Atunci își ridică fruntea și zise: „Noi am făcut din Rusia ceea ce este ea astăzi. Tăgăduind pe Dumnezeu, noi am fost adevărata cauză a mizeriei ei. Noi am desrobit conștiințele oamenilor și urmarea este că am sdruncinat Rusia din temelii. Rugați-vă pentru mine!”

Intreaga adunare plângea. Directorul a început atunci să se roage: „O Doamne, dacă tu existi, descopere-Te Tu mie! Dacă vrei, ai milă de mine. Indură-Te astăzi de mine! Iartă Tu toate păcatele mele!” Nu mai era timp pentru toți cei cari veneau în față, dorind să o rupă cu vieța lor de păcate. Directorul îmbrățișă pe criminal și plânseră amândoi de bucurie. Seara următoare, el veni la adunare cu toți elevii săi și se așezară pe primele bănci din față. În seara aceea șapte dintre acești tineri au găsit pacea lui Isus la picioarele crucii.

De cărările infinitului

Poate fi altceva mai impresionant, care să aducă aminte de maiestatea Creatorului, ca aceste nestemate, încrustate în bolta albastră a cerului — stelele? Neobosite, chiar din zofile creațiunii, aceste mărturii tăcute au vorbit locuitorilor lumii căzute în păcat, și fără încetare, din veac în veac, de-a-lungul veșniciei, ele vor continua să împlinească planul Făcătorului lor.

Ce simțământ de sfială și respect trebuie să fi avut Abraam când Dumnezeu l-a chemat afară din cortul său, sub bolta cerului presărată și împodobită cu nenumărate lumini scânteietoare, și cu o voce plină de maiestate i-a zis: „Uită-te spre cer, și numără stelele, dacă poți să le numeri.... Așa va fi sămânța ta”. Așa de uimit era psalmistul David când a privit la lucrurile cele mari pe cari Dumnezeu le-a făcut în ceruri, încât a exclamat: „Ce este omul, ca să Te gândești la el? Si fiul omului, ca să-l bagi în seamă?”

Gândiți-vă la imensitatea universului și la nenumăratele miriade de lumi cari se învârtesc în cursul lor, toate în desăvârșită ordine. „Ah, da”, zicem noi, „nimeni altul decât Dumnezeul cel veșnic, „socotește numărul stelelor”, și „a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor”, chemându-le „pe toate pe nume; așa de mare e puterea și tăria Lui, că una nu lipsește”.

Mereu, mereu, cuvântul lui Dumnezeu ne atrage atenția la lucrările minunate ale mâinilor Sale. Insuși Domnul ne sfătuiește prin aceste cuvinte: „Ridicați-vă ochii în sus, și priviți! Cine a făcut aceste lucruri?” El a pus aceste nestemate în ceruri, nu numai ca să lumineze pământul, dar ca să și vestească slava Lui și lucrarea Lui minunată și să convingă pe neînsemnatul om de puterea Sa cea mare și că El are „câi” „ce nu pot fi pătrunse”.

Când Iov se lăuda cu priceperea Sa și cu avuțiile pe cari le posedase, și enumăra faptele sale bune, Dumnezeu l-a provocat cu aceste profunde și cercetătoare întrebări: „Poți să înnozi tu legăturile Găinușei, sau să deslegi frânghiile Orionului? Tu faci să iasă la vremea lor semnele zodiacului, și tu cârmuești Ursul Mare cu puii lui? Cunoști tu legile cerului? Sau tu îi orânduiești stăpânirea pe pământ?” Si Iov a fost silit să răspundă în umilință: „Stiu că Tu poți totul, și că nimic nu poate sta împotriva gândurilor Tale.... Da, am vorbit, fără să le înțeleg, de minuni cari sunt mai presus de mine și pe cari nu le pricep”.

Dar acum să concentrăm atenția noastră asupra unei părți relativ mici a cerului. Dacă există vreo parte din univers asupra căreia toți cei cari au nădejdea ve-

nirii Mântuitorului nostru iubit, Isus, să privească cu deosebit interes, este constelația Orionului. Ellen G. White, care nu avea o educație câștigată prin școli și nu cunoștea despre astronomie mai mult decât poate ști orice om, scriind prin inspirație despre ceea ce vedea în viziune, ne descrie în cartea ei „Experiențe și Viziuni” această scenă a celei de a doua veniri a lui Hristos:

„Nori gri și întunecoși se arătară, lovindu-se unul de altul. Atmosfera se despica și se înfășura ca pe sul. Atunci, prin spațiul deschis, puturăm privi spre Orion, sus, de unde venea vocea lui.

~~~~~
Nebuloasa America de Nord, care și-a primit numele după forma ei.

Dumnezeu. Cetatea sfântă va veni prin locul acela deschis".

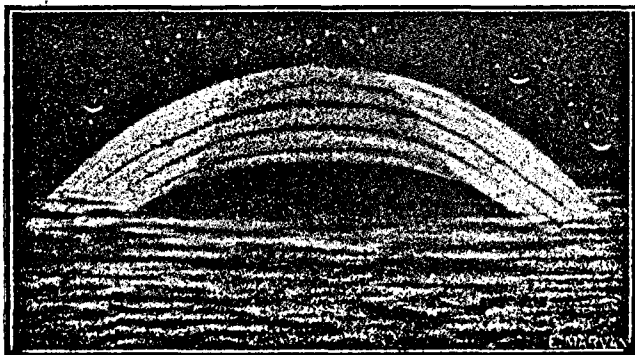
Orionul, „puternicul vânător”, este cea mai măreață constelație de pe cer și este cunoscută prin trei stele strălucitoare aproape de centrul ei. Este aproape patrată, și „steaua cea mai vestică din cele trei cari formează zona caracteristică a Orionului se află aproape exact pe ecuator, și de aceea constelația poate fi văzută din toate părțile lumii, afară de Polul Nord, de unde se poate vedea numai partea nordică a zonei și de Polul Sud, de unde se vede numai partea de sud a zonei. Stelele cari alcătuiesc constelația, împodobesc cerul în forma unui om cu sabia atârnată pe șold. Dintre stelele cari formează această constelație, numai șapte pot fi văzute mai bine cu ochiul liber, dar mai sunt altele mii cari nu pot fi văzute decât prin telescop.

Zona care întretaie această constelație constă din trei stele distincte, și dedesubt, într-o parte, este un șir neregulat de trei stele, cari au aspectul săbiei gigantului. Cea din mijlocul acestei grupe este înfășurată într-o masă neguroasă, asemenea unui nor, cunoscută sub numele de Marea Nebuloasă, sau „spațiu deschis” de care era vorba în citatul de mai sus. Tennyson, bine-cunoscutul poet englez, dă despre ea această potrivită descriere:

„O stea deosebită, înconjurată de cețuri,

A doua într'un șir de stele

Ce par ca o sabie sub cingătoarea celor trei”.

Când am auzit de prima dată de grandoaarea și imensitatea acestei mărețe porți spre tronul lui Dumnezeu, cu greu am putut concepe că ar exista aci o intrare destul de mare pentru ca Isus, oștirea Sa de îngeri fără număr, și toți sfinții cari au trăit dela începutul lumii, să aibă destul loc să treacă prin ea. Sunt convins, totuși, deoarece Dumnezeu, prin cuvântul Său, spune că lucrul acesta se va întâmpla. Cu toate acestea mintea mea nu putea să cuprindă imensitatea aproximativă a acestei părți relativ mici din univers. Dar acum sunt satisfăcut, deoarece mi-am îndreptat privirile spre cercetările astronomilor, și am constatat că numai o desăvârșită armonie cu declarația citată mai sus, dar și o dovadă hotărâită că Dumnezeu nu face nicio greșală.

Orionul este la o depărtare de mai bine de 650 de ani lumină de pământ, ceea ce ar veni aproape 6.150.000.000.000 kilometri, și acest spațiu deschis are un diametru de aproape 26.784.000.000 kilometri. Așa de larg este, încât „nouăzeci de mii de cercuri mici, de dimensiunea orbitei pământului, fiecare cu un soare în centru, ar putea intra în acest abis unul lângă altul și ar fi înghițite”. Da, așa de mare este spațiul acesta, că „întregul nostru sistem solar, cuprinzând și orbita lui Neptun, s'ar pierde înlăuntrul lui”.

Această stea de mijloc, despre care unii astronomi credeau că este un gaz, în realitate este alcătuită din nebuloasă. Oamenii de știință sunt de acord că aceasta este una din cele mai remarcabile nebuloase din univers. Poate

că aceasta se datorește formei sale care seamănă cu un trapez în partea ei cea mai luminoasă. Trapezul acesta este mărginit în mod confuz de patru stele, alcătuite în mod evident din nebuloasa însăși.

S'a observat că în lăuntru acestui spațiu deschis nu poate fi descoperită nicio nebuloasă. Depărtarea în adâncimea aceasta poate fi observată numai cu telescoapele puternice, dar este peste puterile iscusinței omenești ca s'o poată măsura; totuși, Edgar L. Larkin, directorul Observatorului de pe muntele Lowe, zice că nu este mai mică, ba poate de multe ori mai mare, de 81.600.000.000 kilometri în profunzime, ceea ce însemnează distanța dela pământ până la steaua cea mai strălucitoare, numită Sirius. Lucrul acesta poate fi înțeles mai ușor când ne gândim că lumina care străbate 300.000 kilometri pe secundă, ar acoperi distanța aceasta în opt ani.

Mintea noastră mărginită nu poate să cuprindă nemărginirea universului lui Dumnezeu, mărima iubirii Sale, sau măreția nemărginitei Sale înțelepciunii. Dar priceperea noastră nu va rămâne pentru totdeauna așa de mărginită, pentru că atunci când va veni El ca să ia ce este al Său și cei credincioși vor fi îmbrăcați în nemurire, vom fi schimbați și atunci vom cunoaște așa cum suntem cunoscuți.

Cât de încurajator trebuie să fie pentru noi cari așteptăm apropiata revenire a Domnului nostru, ca să vedem scrisă pe firmament făgăduința: „Iarăși viu, și vă voi lua pe voi la Mine, ca să fiți și voi unde sunt Eu”! Pentru că, „lucruri, pe cari ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s'au suit, așa sunt lucrurile, pe cari le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-l iubesc”.

P. G.

Firmamentul lui Saturn, luminat de inelul lui.

AMICUL TINERIMII

Frații Wright

Descoperirea unei căi universale

I

Se povestește că în Grecia antică trăia Dedal, un vestit mecanic, împreună cu fiul său Icar. Odată, pe când erau departe de casă, într'o călătorie în Creta, regele Minos a pus mâna pe ei și i-a aruncat în închisoare. Căutând un mijloc ca să poată fugi peste marea cea întinsă, Dedal a construit niște aripi de ceară pentru el și pentru Icar, și și-au luat zborul spre Sicilia. Dedal a ajuns bine, dar lui Icar, din nefericire, sburând prea aproape de soare, i s'a topit ceara și s'a prăbușit în mare.

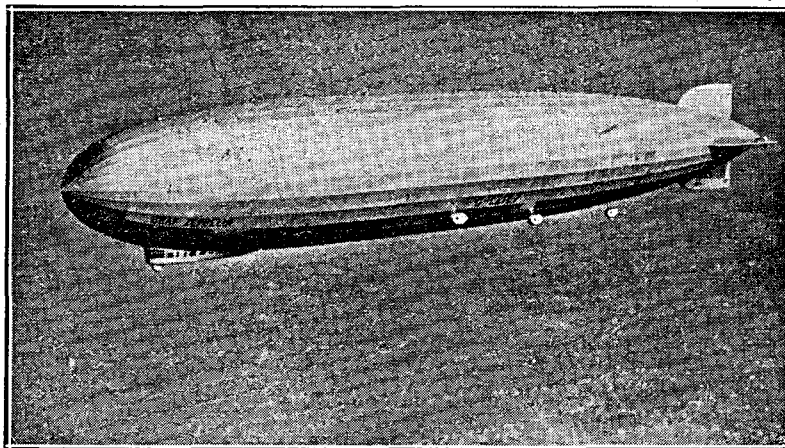
Fiecare veac și-a creat o legendă ca aceasta, pentrucă totdeauna au existat oameni cari au dorit cu înfocare să zboare. Unii visau să plutească alene pe aripile unui nor, iar alții se uitau cu jind la aripile păsărilor. Ambele visuri au devenit realitate — deși amândouă au apărut sub o altă înfățișare. Astăzi, acela care dorește să zboare prin văzduh poate să facă aceasta într'un balon sau într'o navă aeriană, iar aripile unui aeroplan vor duce pe cineva mai iute decât aripile celei mai puternice pasări.

Noi trebuie să fim recunoscători fraților Montgolfier, pentrucă au prefăcut în realitate visul de a zbura prin văzduh. În orașelul cu numele Annonay din Franța, se mai poate vedea și astăzi moara de hârtie, cum i se spunea pe vremuri fabricii de hârtie, care era proprietatea lor. Dar viața avea pentru ei lucruri cu mult mai pline de interes decât moara de hârtie — fumul de pe coș, de pildă.

— Ia te uită, Stefane; cât de iute se înalță fumul, zicea Iosef fratelui său, în timp ce ședeau lângă vatră și priveau la buturugile cari ardeau mocnind. Mă gândeam — continuă el — că dacă fumul se înalță cu o așa mare forță, poate că l-am putea face să ridice ceva împreună cu el. Sus de tot, să plutească așa ca un nor.

Stefan rămase liniștit câteva clipe. Apoi zise:

AMICUL TINERIMII

— Dacă am putea prinde un nor, și să-l punem într'o pungă, punga ar pluti. Punga n'ar mai ține seama de atracția pământului.

— Dar asta n'o putem face. Cum să putem pune noi mâna pe nor? Să-ți spun eu ce să facem. Să prindem într'o pungă fumul care iese pe coș.

În următoarele șase luni, în clipele de răgaz, ei au construit punga „de prins fum”. Ca primă măsură de prevedere, au căutat să țină lucrurile în cel mai strict secret, nu de teama de a nu li se fura planurile, ci pentrucă știau prea bine că oamenii o să rădă de ei când o să audă de planul lor prostesc. Punga a fost făcută din mătase foarte fină, bombată în partea de sus. Partea de jos a fost lăsată deschisă înadins.

Pe la jumătatea lunii Noembrie, 1872, erau gata pentru marea încercare. Sub deschizătura acestei punge, Iosef Montgolfier dădu foc la câteva bucăți de hârtie. Fumul intra în pungă și când se umplu, începu să se înalțe spre tavan.

— Fumul înalță punga! strigă Ștefan. Să mai încercăm odată, dar acum să mergem sub cerul liber.

Aci, spre marea lor bucurie, punga, de mătase se ridică până la înălțimea de 23 metri, și căzu la pământ datorită unei ușoare înclinații.

Vestea se răspândi ca fulgerul în tot târgul dar oamenii începură să-și bată joc. De aceea cei doi frați se hotărâră să facă un sac mai mare, și cu acesta să convină lumea de descoperirea lor. Pofțiră pe toți să vadă noul lor balon. Mulțimea care se adună ca să-și bată joc de cei doi frați, cari ziceau că pot face ca lucrurile să

plutească în aer, rămase immurmurată când balonul se înalță până la două mii metri în văzduh.

Când vestea cea mare ajunsese la Paris, savanții invitară pe cei doi frați să repete experiența în capitala Franței. Acești oameni învățați, — între cari era și Benjamin Franklin — rămaseră incremenți de uimire când văzură balonul înălțându-se.

Cel mai mare triumf al fraților Montgolfier fu atunci când regele Franței își exprimă dorința de a se repeta experiența înaintea întregii Curți a Franței. Cu acest prilej, balonul ridică în văzduh pe cei dintâi pasageri, — o oaie, un cocoș și o rață.

Cu toate acestea, frații Montgolfier cu greu ar putea crede că puternicul dirijabil din zilele noastre este un urmaș direct al sacului pe care l-au făcut ei, și pe care l-au umplut cu fumul de pe coș.

II.

„Dacă o pasăre poate să stăpânească văzduhul, de ce să nu putem și noi?” era gândul care stăpânea pe mulți visători. Dar cei mai cutezători cari încercau, erau de obicei omoriți și citați ca o avertizare pentru alți îndrăzneți.

Dar pentru Otto Lilienthal din Pomerania — Germania — soarta celorlalți oameni n'a fost o avertizare. „Nu e lucru de mirare că am dat greș”, zicea el. „Știm prea puține lucruri despre legile sborului. Mai întâi trebuie să ne uităm cu băgare de seamă la pasări”.

Multă vreme a privit el cu atenție aceste creaturi, cari alunecă cu atâta ușurință prin văzduh. „Cum ridică vântul aripile unei pasări?” aceasta era întrebarea

care îi stăruia în minte. Nimeni mai înainte nu studiasse sborul pasărilor mai pe deplin ca Lilienthal. A făcut sute de forme de aripi de pasări în diferite poziții — când pasărea își ia sborul, când se înalță, când planează, când se lasă jos. Timp de douăzeci de ani și-a continuat el studiile sale asupra pasărilor. Acum era gata să construiască mașina care avea să facă din om un rival al pasărilor. Nu mai era nevoie de lucru de dibuială, pentru că el știa exact ce trebuie să facă.

În 1891 lumea a privit adânc emoționată cum un om plutea prin văzduh, purtat de niște aripi înspăimântătoare. Semăna cu un liliac uriaș, care plana prin aer. Legenda lui Dedal se adevărase.

— Omul poate să zboare. Singurul lucru de care are nevoie, e experiența, zicea Lilienthal, când își introducea brațele prin niște tuburi vătuite și se ținea bine de o pârghie așezată cruciș. Îndată ce mașina aceasta plutitoare era bine legată, era pregătit să se arunce în văzduh de pe un maidan.

Putea să lunge prin văzduh aproape până la o sută de metri, și învățase să planeze foarte bine. Pentru a se conduce singur, el încerca să-și miște corpul — înainte, înapoi, sau într-o parte și în alta. „Imi trebuie mai mult exercițiu”, gândea el. „Dacă voi putea să fac un viraj ca un biciclist care își stăpânește roțile, atunci am câștigat”.

După lungi strădanii, Lilienthal a câștigat, pentru că a învățat să facă un tur complet și să stea cumpănit în aer ca un pescăruș. Cinci ani de exercițiu și mai bine de două mii de sboruri, au făcut din Lilienthal un expert.

— Acum sunt gata să încerc un motor la planorul meu, spunea el prietenilor săi.

Construi o nouă mașină de sburat, căreia îi puse un mic motor. Apoi, într-o zi de vară, își luă sborul, în văzul unei mulțimi imense. Pluti câteva momente în văzduh. Dar pe neașteptate începu să se cлатine în vânt. Se întâmplase ceva rău la motor. Ca și Icar, Lilienthal se prăbuși.

III

Vanzătorul de ziare lăsase o foaie, ca de obicei, la Wright Cycle Company în Dayton, Ohio.

Wilbur Wright, un om robust,

cu ochi albaștri și cu un nas lung coroiat, răsfoi ziarul. „Ce să fie asta!” exclamă el întorcându-se spre fratele său Orville. „Omul sburător a fost omorât!”

Orville lăsă lucrul la o parte. Wilbur continuă să citească: „Berlin, 12 August. — Domnul Otto Lilienthal, un inginer, care timp de mai mulți ani a făcut experiențe pentru construirea unei mașini de sburat, a suferit un accident care i-a provocat moartea”.

Cetind mai departe despre Lilienthal, interesul lor crescua. Adânc impresionați de lucrarea lui, comandară la Berlin un exemplar din cartea lui.

Cartea a sosit. „Este scrisă în limba germană”, ziseră ei descurajați. Nu puteau să facă altceva decât să privească la figurile. Dar în scurtă vreme învățară destulă germană ca să înțeleagă destul de bine cele spuse în carte.

Lor le plăcea calea pe care o alesese Lilienthal — antrenamentul. „Fiecare pasăre este un acrobat”, scria el. „Oricine dorește să stăpânească aerul, trebuie să învețe să imite pasările. Trebuie să sburăm și să cădem, să cădem și să sburăm, până ce vom putea sbura fără să cădem”.

De când cu prăbușirea lui Lilienthal, Compania de biciclete mergea prost. Orville și Wilbur nu prea se mai gândeau la treburile lor. Pasiunea de a sbura pusesese stăpânire pe ei. Au cetit tot ce au găsit în această direcție, și au început să privească cu atenție aripele pasărilor. Dacă vreodată când se aflau la lucru în atelier, vreunul dintre frați pândea un stol de pasări cari se așezau prin apropiere și le ușuia, amândoi aruncau unelte jos și dau fuga la fereastră, uitându-se după pasări până nu se mai vedeau.

În timpul liber discutau despre cele ce văzuse — despre modul cum plutesc prin văzduh, care este forma aripelor când se întind, cum fâlfăie. Zile întregi vorbeau despre lucrurile acestea.

— Eu am dreptate, zicea Orville. Este așa . . . .

— Nu, eu am dreptate, stăruia Wilbur. Este așa . . . .

— Ei bine, zicea Orville cu ezitare. Mi se pare că tu ai dreptate.

Wilbur rămânea tăcut un moment, apoi adăuga:

— Nu, Orville. Văd că tu ai o idee mai bună, admitea el în cele

din urmă. Și râdeau și mergeau fericiți.

Cu multă nerăbdare așteptau ei după amiezile de Duminecă. Atunci, ore întregi stăteau tolăniți pe spate pe o colină din vecinătatea Dayton-ului, privind la șoimii cari se roteau în văzduh.

Timp de cinci ani au studiat și au discutat despre sbor. Construiau mașini mici, pe cari le făceau să plutească în aer ca niște smee.

— Mă mir, zicea unul dintre frați. Lilienthal în cinci ani a realizat numai cinci ore de plutire în aer.

— Mirarea — îi răspunse fratele său — nu e că a făcut așa de puțin, ci că a făcut așa de mult.

— Inchipuește-ți pe un biciclist care încearcă să se plimbe pe străzile îmbulzite de lume ale orașului, numai după cinci ore de exercițiu, împărțite în câte zece secunde timp de cinci ani. Dar chiar cu acest scurt exercițiu, n'a avut Lilienthal un succes remarcabil când a învins vârtejurile de vânt? Ah, numai de am găsi noi un mijloc ca să facem antrenament cu ora, nu cu secunda, atunci problema ar fi rezolvată!

Ei începură să-și consacre tot timpul și energia lor acestei manii primejdioase, pentru că Wilbur și Orville erau mecanici desăvârșiți și, afară de asta, erau nebuni după aeronautică.

IV

Chiar de pe vremea când Wilbur era numai de unsprezece ani și Orville de șapte, ei se interesau de aproape de sbor. Iată cum s'au petrecut lucrurile. Tatăl lor, episcopul Milton Wright, a intrat odată în camera lor de jucării. Ținea ascuns în mână ceva.

Copiii se întrebau ce o fi ținând ascuns în mâini, când el zise deodată: „Aici este ceva pentru voi”, și aruncă în aer un obiect care se învărtă vâjând.

„Sboară”, strigară copiii, privind-l cum se învărtește prin cameră și se izbește de tavan. Aci mai zbură încoace și încolo de câteva ori înainte de a se prăbuși. Băieții dădură fuga la jucăria care zăcea pe pardoseală. O ridicară și o cercetară cu atenție.

— Ce e asta? întrebă Orville.

— O jucărie care seamănă cu un liliac, zise Wilbur.

— Este un helicopter, lămurii ta-
tăl.

— Cum funcționează? întrebarea ei.

Episcopul le arată că „liliacul” nu e altceva decât un dop de plută și câteva bejișoare de bambus, legate între ele în formă de dreptunghi și acoperite cu hârtie; a-ceasta se ridică în aer cu ajutorul unei elicii pusă în mișcare cu ajutorul unor fâșii de gumă răsucite.

— De unde ai cumpărat-o, tăticule? întrebă Wilbur.

— Am cumpărat-o când am fost pe la New-York. Nu de mult trăia acolo un francez, care s'a îmbolnăvit și a rămas infirm. Și cum bietul om nu mai putea merge deloc, a început să vizeze sborul. Așa a ajuns el să născocască această jucărie sburătoare. Ba odată a încercat să facă chiar o mașină adevărată cu care să zboare, dar n'a reușit. La urmă toți își băteau joc de ambițiile lui, și a murit de inimă rea.

Băieții rămaseră tăcuți o clipă. Apoi unul din ei exclamă:

„Poate că într'o zi un om mare va reuși”.

Mereu, mereu făcură ca jucăria să zboare. „Oare vom putea face să zboare mai sus?” se întreba Wilbur.

— Să facem un „liliac” mai mare, răspunse fratele său.

Se apucară și făcură o altă jucărie sburătoare, ceva mai mare, dar asta nu sbura așa de bine ca aceea pe care le-o adusese tatăl lor.

— Poate că n'am făcut cum trebuie „liliacul” nostru, își ziseră ei.

— Să mai încercăm odată.

Ce uimiți erau ei când, deși jucăria lor sbura, cu cât era mai mare, cu atât stătea mai puțin timp în aer. Și peste o mărimă oarecare, „liliacul” nu mai sbura deloc.

Desamăgiți, se apucară să se joace cu smele, cari rămăneau în aer cât poșteau. Dar întâmplarea cu heliicopterul a rămas vie în amintirea fraților Wright.

Peste câțiva ani, tânărul Orville împreună cu un alt prieten, se hotărîră să publice un ziar. Trebuia să aibă patru pagini. Il botează „Musculița”, dar primul număr era și mai mic decât îl arăta numele. La un moment dat nu mai aveau ce să mai publice. Dificultatea aceasta fu rezolvată într'un

mod foarte original: lăsară pagina treia albă.

Tatăl lui Orville primi un număr din „Musculița”. „Este o lucrare imperfectă”, își dădu el părerea, și suprimă întreaga ediție.

Fără să-și piardă cumpătul din pricina nereușitei cu „Musculița”, amândoi frații se hotărîră să tipărească o altă foaie. Neavând destui bani să-și cumpere o mașină de tipărit, își făcură ei una. Și într'o Sâmbătă seara „The West Side News” (Noutăți apusene) a fost expedit la patru sute de abonați.

În curând se lăsară însă de publicistică și își întoarseră privirile spre mania zilei, bicicleta. Își deschiseră un mic atelier pentru repararea și construirea roților. Își făceau ei singuri uneltele, unele chiar destul de complicate, cum ar fi strungul.

N'a trecut multă vreme și oamenii au început să cunoască pe acești frați liniștiți și simpatici. Nu numai că roțile făcute de ei erau solide, dar la ele mai instalase o splendidă frână de siguranță pe cari ei o inventase.

Într'o zi se gândiră să facă puțin haz. Străbătura toate străzile orașului pe o bicicletă tandem uringă, pe cari o construise chiar ei. Era făcută din două roți vechi, foarte mari, legate între ele printr'o țevă de gaz. „E mai ceva decât la circ”, comentau orașenii.

Cam pe vremea aceasta s'a întâmplat și prăbușirea și moartea lui Lilienthal. Torța pe care degetele sale neputincioase o scăpase, fu apucată de cei doi frați, ca să lumineze calea spre gloriei mai mari.

— Lilienthal nu era pe drumul cel bun când își mișcă corpul la fiecare bătaie a vântului ca să-și țină echilibrul. E și prea greu și istovitor, zise unul dintre ei.

— Da, vântul se învârtește adesea de mai multe ori pe secundă, mai repede decât ne închipuim noi, răspunse celălalt.

— Dar cum putem să avem controlul? Dacă lași o bucată de hârtie să cadă, nu cade drept la pământ, ci se dă peste cap de mai multe ori până ajunge jos. Aerul opune rezistență. Dar atunci cum ne putem urca noi într'un fugăr așa de nesigur cum este aeroplanul și să ne ținem echilibrul?

După mult studiu, ajunseră la concluzia că dacă ar sta întinși în aeroplan în loc să stea drept ca în mașina lui Lilienthal, rezistența vântului ar putea fi redusă. Și în loc să-și mai miște pilotul poziția corpului în mașină atunci când doarește să-și țină echilibrul sau să cârmească în altă direcție, mașina să execute aceste mișcări. Au pus o cârmă înainte și atunci puteau să aibă stăpânire asupra aeroplanului.

Într'o zi, un bărbat mai în vârstă își făcu apariția pe câmpie. Se uita la ei cum se aruncau, cum planau, ca niște lăcuste, din loc în loc pe aripile lor făcute din lemn și pânză. Incepu să-i întrebe de una și de alta, în timp ce cerceta de aproape mașina.

— Știți voi, iubiții mei tineri — zise el în cele din urmă — că voi v'ați apropiat de arta sborului mai mult decât orice om care a trăit vreodată?

Cel care vorbea, era Octav Chanute, cel mai mare istoriograf american asupra artei de a sbura. Și el făcuse unele experiențe. Chanute i-a încurajat foarte mult, și cei doi frați au pornit la lucru mai departe cu o voință și mai hotărâtă.

În ziua de 17 Decembrie, 1903, erau gata. O invitație generală a fost adresată locuitorilor orașului Hawk, din Carolina de Nord, să vină să vadă pe sburători. Numai cinci persoane au fost dispuse să înfrunte vântul cel rece de Decembrie ca să vadă o mașină sburătoare, care n'avea să zboare deloc, după cum își închipuiau ei.

Mașina era gata. Motorul pe care frații îl construise singuri, pentru că nicio companie nu voise să se bage ca să le construiască unul, fu pus în mișcare. Orville Wright luă loc în aeroplan.

Minune! Aeroplanul își luă sborul și rămase în aer timp de douăsprezece secunde! Pentru prima dată în istorie, o mașină care ducea o ființă omenească se ridică în văzduh prin propria ei putere și ateriza fără să se sfărâme.

Douăsprezece secunde! După aceste începuturi, am văzut pe om trecând oceanul și dând ocol pământului cu aeroplanul. În sfârșit omul nu mai are de ce să mai învidieze pasările. El poate să zboare mai repede decât orice pasăre.

H. I.

Micul Erou

Foarte departe de aici, aproape de marea Nordului se află un ținut unde pământul e mai jos decât nivelul mării. Firește că valurile ar fi năvălit și ar fi înecat satele și orașele, dacă n'ar fi fost ceva care să le împiedece. Industriașii olandezi au ridicat întări-turi, ziduri foarte înalte și foarte groase în toate locurile primej-duite de valuri și ele țin marea la respect.

Înțelegeți voi ce atârână de trăi-nicia acestor ziduri? . . . Semănă-turile, fermele și chiar vieața lo-cuitorilor. Până și copilașii știu că o spărtură în zid e un lucru groaz-nic. Zidurile acestea sunt largi ca un drum și se numesc diguri.

Aproape de orașul Haarlem, re-numit pentru lălelele cari cresc a-colo, trăia un băiețel cu numele Hans. El plecă într'o zi cu frățiorul lui să se plimbe de-a-lungul digu-lui.

Merseră departe, foarte departe, până ajunseră într'un loc unde nu mai erau nici case, nici ferme; ni-mic altceva decât lanuri de orz și flori de câmp.

Hans era obosit; se cățără pe dig și se așeză pe el; frățiorul ră-mase jos să culeagă floricele.

Deodată micuțul strigă:

— Hans! vino să vezi ce gău-rică ciudată. Parcă face clăbuci de săpun!

— O gaură? Unde? întrebă Hans.

— Chiar aici în zid, spuse fră-țiorul. Curge apa prin ea.

— Cum se poate? răspunse Hans speriat.

Își dădu drumul de pe zid și a-propiindu-se privi cu atenție. O gaură mică de tot, prin care se scurgea o picătură de apă care făcea bășici.

— O spărtură în zid! strigă Hans. Ce ne facem?

Privi în dreapta, nimeni; la stân-ga, nimeni; înainte, înapoi, cât ve-deai cu ochii, nimeni. . . . Și ora-șul era așa de departe! așa de de-parte!

Hans privi din nou spărtura. Stropii începură să curgă din ce în ce mai tare: pic, pic, pic!

Hans știa că dacă nu se astupă gaura, apa o va lărgi în curând și atunci? . . . . Ce să facă? Să fugă în oraș și să dea de veste? Toți oamenii erau plecați la pescuit; cine știe când se vor întoarce?

Picăturile de apă se schimbaseră în-tr'un firisor subțire care curgea încet, iar împrejurul spărturii ten-cuiala începuse să se umezească. Deodată îi veni în minte o idee: Băgă degetul în spărtură, o astupă și spuse frățiorului:

— Fugi repede, cât poți de re-pede, Dieting, și spune oamenilor că s'a făcut o gaură în dig. Spu-ne-le că eu o țin astupată până când vin ei.

Copilașul înțelese din privirea fratelui său că situația era gravă și începu să fugă cât îl țineau pi-ciorușele.

Ingenunchiat lângă zid, Hans privea la fratele lui cum se de-părta și se făcea din ce în ce mai mic. În curând nu se mai zărea decât ca un pușor, pe urmă ca un punct și apoi dispăru, iar Hans rămase singur cu degetul în dig. Auzea bine șipotul apei de din-colo de dig: clip, clip, clip! Din când în când, câte un val se ridi-ca mai sus și picături de spumă îi stropeau părul.

Puțin câte puțin, mâna începuse să i se înțepenească. Incercă s'o frece cu cealaltă mână, dar se fă-

In liniștea pădurii.

cea tot mai rece și mai țeapănă. Privi de-a-lungul drumului prăfuit spre oraș. Nimeni. Frigul se urcă din deget prin braț și ajunsese la umăr. Ah! cum tremura! Fiori de ghiață îi străbătură tot trupul. I se părea că au trecut ore întregi de când i-a plecat frățiorul. Se simțea așa de singur și atât de obosit! Cât se putea zări, drumul era pus-tiu. Își rezemă capul de zid ca să se odihnească. I se păru atunci că aude glasul mării care zicea: „Eu sunt oceanul. Nimeni nu poate lupta cu mine. Cine ești tu, copile, de vrei să mă împiedeci să trec? Ia seama, ia seama!

Inima lui Hans începuse să bată mai tare.

Dacă n'or să mai vină niciodată? Dincolo apa se izbea de pietre, murmurând:

— Voiu trece... voiu trece... voiu trece! și tu vei fi înecat... înecat... înecat!... Salvează-te până nu viu peste tine.

Hans fu ispitit să tragă degetul. Ii era frică. Dar cum să facă? Dacă spărtura se mărește și se rupe digul? Scârșni din dinți și vârî degetul și mai adânc.

— Nu vei trece, zise el, iar eu mă voi salva.

În aceeași clipă auzi niște strigăte.

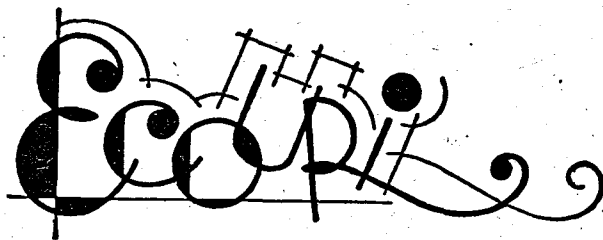
Depart, foarte departe, se zărea pe drum un nor de praf și niște oameni cari fugeau. Da! erau oamenii din oraș. Recunoscui în curând pe tata, pe vecini... Aveau cu ei scule și alergau strigând: „Ține bine! Aibi curaj! Îndată sosim și noi!”

Încă o clipă și iată-i! Când văzură pe Hans, înghețat de frig, cu degetul vârît printre pietre, scoaseră un strigăt de bucurie. Tatăl îl luă în brațe, îi frecă mâinile înghețate spunându-i că fapta lui eroică a salvat orașul dela piere.

Când digul a fost reparat, s'au întors în oraș purtând pe umeri pe micul lor erou....

..... Și astăzi se mai istorisește în Haarlem povestea copilului care și-a salvat orașul.

Trad. din franțuzește
de Aurora Diaconescu

Din anul 1927, niciun locuitor din Valdefusa, aproape de Bolzano (Adigele de sus), n'a murit. Satul acesta este considerat astăzi ca cel mai sănătos sat din Italia. Vitalitatea lui este atribuită aerului curat, activității intense, familiilor numeroase și scularii de dimineață.

...

Cel mai rapid tren din Europa este noul expres Roma-Neapole, inaugurat de M. Benni, ministrul italian al comunicațiilor. Pe anumite distanțe el merge cu o viteză de 193 km. pe oră. Distanța Roma-Neapole (217 km.) a fost parcursă, cu ocazia cursei de încercare, într'o oră și 24 de minute, ceea ce însemnează o viteză medie de 155 km. pe oră. Drumul înapoi a fost parcurs într'o oră și 36 de minute.

...

Limita de vârstă la om nu prea trece de 90 de ani. Acea a crocodilului ajunge de multe ori la 250 de ani, întrecând cu mult vârsta elefantului (200 de ani). Broaștele trec de 150 de ani. Urmează apoi: crapii (120 de ani), vulturii, lebedele și corbii (peste 100 de ani), lei (60 de ani), papagalii (55 de ani), cămilele (50 de ani), cerbii (30 de ani). Animalele domestice trăiesc mult mai puțin. Astfel, iepurele de casă nu trăiește decât 7 ani, oaia 10, păsările dela 12 până la 16 ani.

...

Ziarele americane anunță că giganticul apeduct din Colorado, cea mai grea și cea mai îndrăzneală lucrare de care s'au lovit inginerii americani, este aproape gata. Acest apeduct, al cărei cost se ridică la 220 de milioane de dolari și care a cerut, vai! sacrificiul multor vieți omenești, va aduce, din luna Iulie c., celor trei milioane de locuitori cari trăiesc în Los Angeles și în împrejurimi, apa râului Colorado, care curge la o depărtare de peste 600 de kilometri de această regiune.

...

La 30 Iunie 1908, un enorm meteorit a căzut în Siberia orientală, pe valea unui afluent al fluviului Ienisei. Regiunea era așa de pustie și de nepă-

trunsă, că nimeni nu putea să o străbată. Anul acesta, în sfârșit, Academia de Științe din Moscova a organizat o expediție aeriană pentru a sbura peste „taiga” și pentru ca să însemneze exact locul unde a căzut. Expediția a fost încununată cu succes. Timp de aproape 50 de ore de zbor, avionul rus a luat 1500 de clișee cu regiunea și se vede foarte bine pe fotografiile ravagiile făcute în pădure de meteorit: arborii au fost desrădăcinați pe o mare întindere. Pe de altă parte se crede că meteoritul, care cântărea câteva sute de tone, s'a rupt în două bucăți cari au intrat adânc în pământ. Academia de Științe aranjează acum o panoramă fotografică a acestei zone, și e posibil că o nouă expediție, de data aceasta terestră, dar călăuzită de indigeni și de avioane, va reuși să ajungă până la locul unde a căzut meteoritul și să facă interesante observații la fața locului.

...

Proiectul pentru construirea unui canal care să unească Rinul cu Dunărea, sau mai exact Mein și Dunărea a fost reluat. O lege din 11 Mai c., a fixat data construirii pentru anul 1945. Lucrările vor fi considerabile. Ele vor cere munca a 20 până la 30.000 de lucrători timp de 7 ani. Va trebui să se scoată 72 milioane de metri cubi de pământ, să facă să sară în aer 26 milioane de metri cubi de piatră (stânci) și să se folosească 7 milioane de metri cubi de beton. Va trebui să se construiască 43 de stăvilare uriașe, 22 de baraje și 120 de poduri de peste 20 de metri. Costul lucrărilor se socotește la 750 de milioane de mărci.

„AMICUL TINERIMII”, revistă bi-mestrială, pentru îndrumarea morală a Tineretului. Anul VII. No. 4, 1939. Director: Mihail Manea; Redactor responsabil: Mihail Ionescu. Redacția și Administrația: București IV, Str. Mitropolitul Ghen. Petrescu 116. Abonamentul pe an 50 lei; prețul unui număr 10 lei. În străinătate abonamentul 70 lei; un număr 12 lei.

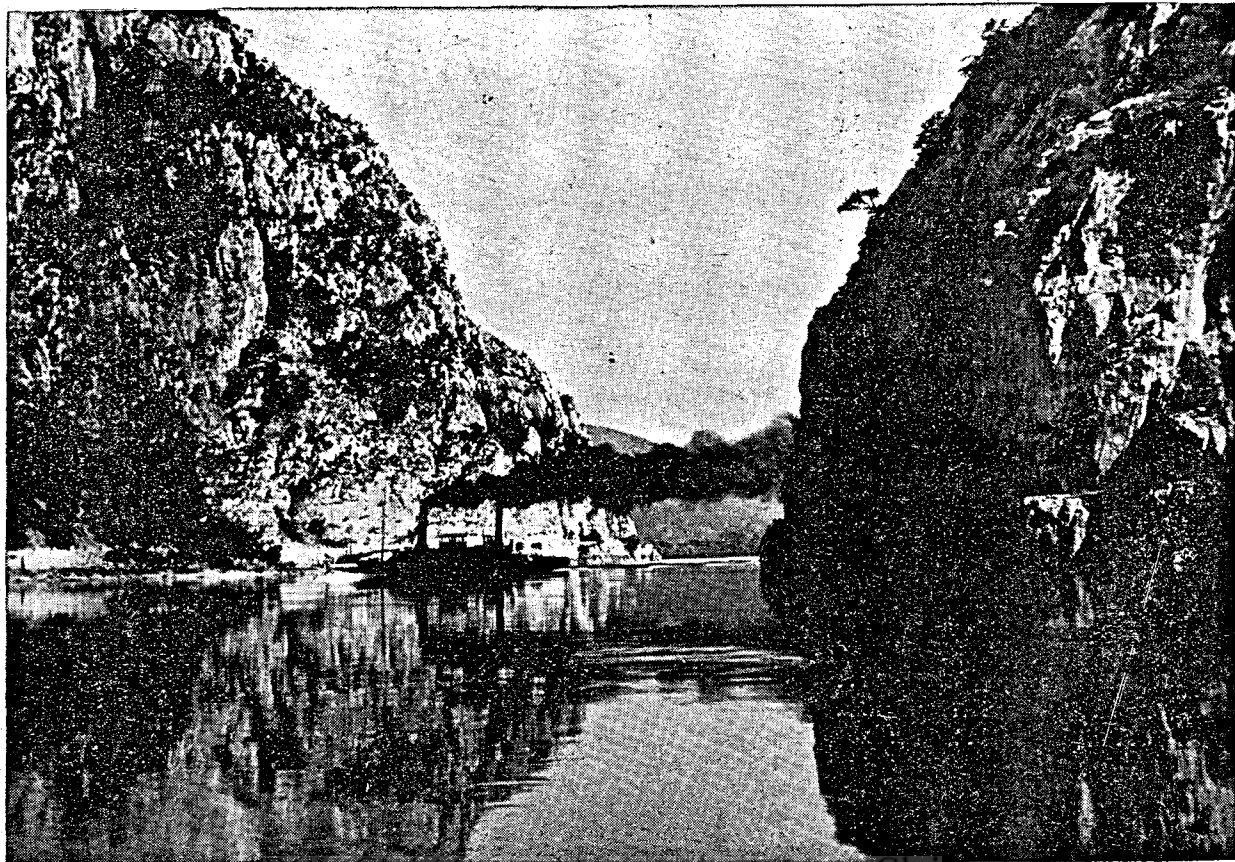

Foto: „O. N. T.”

Dunărea la Cazane

(Urmare dela pag. 7)

în ea? Sau poate că a vrut să spună că dacă cineva citește în cartea Sfântă a lui Dumnezeu nu se mânie când aude vorbindu-se despre pocăință. Cel versat cu cuprinsul Evangheliei știe că chiar despre Domnul Isus când a început activitatea Sa mesianică se spune: „De atunci încolo Isus a început să propovăduiască și să zică: „Pocăiți-vă, căci Impărăția Cerurilor este aproape”. Tot gândindu-mă la cele spuse de acel necunoscut, mi-am adus aminte de cuvintele lui Isus, Marele Învățător și Reformator, care a drescrit în cuvinte mișcătoare starea morală a lumii în vremurile din urmă: „Ce s'a întâmplat în zilele lui Noe, se va întâmpla la fel și în zilele Fiului Omului: mâncau, beau, se însurau și se măritau până în ziua când a intrat Noe în corabie; și a venit potopul și i-a prăpădit pe toți. Ce s'a întâmplat în zilele

lui Lot, se va întâmpla aiudoma: oamenii mâncau, beau, cumpărau, sădeau, zideau, dar în ziua când a ieșit Lot din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer și i-a prăpădit pe toți. Tot așa va fi și în ziua când se va arăta Fiul Omului.

Sfânta Scriptură ne spune „că în zilele lui Noe”, „toate întocmirile gândurilor din inima oamenilor erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău”, și în timpul din urmă va domni aceeași stare de lucruri. Deci nu este de mirare dacă păcatele rușinoase ale Sodomei—păcate cari înjosesc făptura omenească — se împrăștie asemenea unei molime pustiitoare; și deci un îndemn de a ne întoarce spre Dumnezeu, cetind Sfânta Evanghelie, ar trebui să fie bine venit. Prima solie a lui Ioan Botezătorul ce a răsunat cândva pe plaiurile Palestinei și care avea menirea să pregătească lumea pentru venirea lui Mesia, era: „Po-

căiți-vă, căci Impărăția Cerurilor este aproape”.

Au trecut multe zile de atunci și nu pot uita atitudinea respectuoasă a celui necunoscut. Cuvintele lui, spuse pe un ton blând și rugător: „Domnul Isus a spus să ne pocăim și să cetim în Sfânta Evanghelie”, îmi sună mereu la ureche. Aș dori să-l mai întâlnesc odată și să stau de vorbă cu el. De multe ori am mai trecut prin acel loc, m'am uitat în toate părțile să-l mai văd dar nu l-am mai văzut. Tot gândindu-mă mereu la starea morală a contimporanilor noștri și la nevoia imperioasă de a ne întoarce către Dumnezeu, și să devenim mai buni, mai cinstiți, mai credincioși, cetind în Sfânta Evanghelie, fără să vreau, mă simt îndemnat să exclam: „Avea dreptate omul!”.

M. Manea